

Gerard Quintana: ?Ha arribat el moment de mullar-se?

?El grup està millor que fa deu anys. No només en el sentit musical, sinó també com a col·lectiu humà?, diu el cantant de Sopa de Cabra

Sopa de Cabra va tocar el cel els dies 9, 10 i 11 de setembre al Palau Sant Jordi. Encapçalat pel cantant **Gerard Quintana**, el grup gironès va tornar als escenaris en tres nits màgiques davant 50.000 persones. En aquesta entrevista feta al cantant després d'aquestes tres nits de glòria, **Quintana** repassa les sensacions viscudes al Sant Jordi, lamenta l'actitud d'alguns crítics musicals i afirma que vracen temps difícils i que "toca mullar-se". I afegeix: "No em resignaré a ser una toia".

ENDERROCK: Què és el primer que vas pensar quan vas sortir a l'escenari del Palau Sant Jordi i van sonar les primeres notes d'"El boig de la ciutat"?

GERARD QUINTANA: No sé si la paraula més adequada per definir-ho és "pensar". Més aviat vaig sentir moltes coses. I vaig intentar que aquesta allau de sentiments no se m'emportés. Mentre cantava la segona o la tercera cançó, em vaig adonar que estava traient el fetge per la boca i que havia de frenar, que encara quedaven dues hores de concert i dos dies més! L'energia era brutal. Durant les dues primeres cançons, vaig anar buscant amb la mirada els meus companys i la veritat és que no els trobava. Estaven tan perduts com jo. Teníem tots els pèls de punta. Quan vam tocar "Seguirem somiant", la cançó dedicada a en Ninyín, vaig estar apunt de perdre els papers dues vegades. L'emoció era molt intensa i el nus a la gola era absolut. De mica en mica, però, hi vam posar pit i collons. Havíem fet molta feina i ho volíem demostrar.

EDR: L'objectiu era no desvirtuar el record que el públic podia tenir de Sopa de Cabra?

G.Q: El record sempre està idealitzat. El repte era, doncs, igualar i superar el record. Com a grup ens vam sentir millor que fa deu anys. No només en el sentit musical, sinó també com a col·lectiu humà. Hem superat molts fantasmes del passat. Entre en **Josep Thió** i jo, per exemple, hi ha un apropament que poques vegades havíem viscut. Aquests dies amb en **Josep** hem parlat molt. T'adones que durant molts anys, potser per raó de caràcters i pel fet lògic que cadascú veu les coses a la seva manera, hem jugat a competir entre nosaltres sense veure que això jugava en contra de tots dos. Potser és que amb els anys som menys arrogants, però ens he vist capaços de superar coses que pensàvem que eren inamovibles. Junts sumem, cadascú en el seu rol. L'aparició d'en Xarim Aresté (**Very Pomelo**), que per edat pràcticament podria ser el nostre fill, també hi ha jugat de manera molt positiva. És una persona amb una gran energia i una actitud davant la música molt pròxima a la nostra.

EDR: Els tres concerts de Sopa han generat una gran expectació mediàtica. Creus que els mitjans us han tingut més en compte ara que no pas fa deu o vint anys?

G.Q: En general hi ha hagut més respecte, conseqüència del paper que ha jugat el públic. Tots els periodistes es deuen a un mitjà que, al cap i a la fi, és un negoci. I a ningú li agrada enfrontar-se a un públic tan majoritari. Si només haguéssim omplert mig Sant Jordi, potser ens haurien crucificat. Tot i això, hi ha qui ha volgut explicar-ho anant al terreny de la nostàlgia, o desacreditant el discurs musical a partir del fet que els referents de **Sopa de Cabra** estan -diuen- desfasats. Aquest és el discurs dels crítics que, majoritàriament, tenen un esperit molt pop. No han experimentat mai què és el rock'n'roll, una música que et canvia la vida, que et transforma durant la joventut i t'acompanya sempre, perquè forma part dels teus fonaments vivencials, fins i tot en el pla ideològic. El rock no és una jaqueta que et puguis canviar quan convé. És la nostra

pell. Allunyar-nos-en vol dir quedar-nos en carn viva. Parlem d'una música que va estar a punt de transformar el món.

EDR: Als concerts també has volgut revindicar la vitalitat de l'escena musical catalana i has demanat que es tingui tothom en compte. Tocava fer-ho?

G.Q: L'escena que tenim és plural, diversa i de qualitat. Per què hauríem d'amputar-ne algunes parts? Hi ha certa tendència a voler-nos més petits. Quan Stieg Larsson triomfa amb els seus llibres i té fama internacional, la resta d'escriptors suecs no surten a queixar-se ni diuen que era molt millor el que feia aquell o aquell altre... Si **Manel** venen milers de discos, o si **Obrint Pas** se'n van a tocar al Japó, això és bo per a tothom. Les postures reduccionistes no tenen sentit si no és que en realitat el que es vol és que seguim immersos en el provincianisme més absolut.

EDR: En els concerts has estat força explícit amb determinats comentaris polítics. Necessitaves mullar-te?

G.Q: Prefereixo dir el que penso que disfressar-me de toia. Però hi ha crítics per a qui la música és com un ram de flors en un gerro o una camisa que pots canviar-te depenent d'on bufi el vent. Carregar-se **Marley** o **Led Zeppelin** perquè resulta que estan caducs és una postura de frívola modernitat, que entén la música com una mercaderia i poca cosa més. Si Barcelona no tingués aquesta mena de periodistes musicals, probablement seríem força més cosmopolites i menys provincians. Fixa't que la majoria d'esdeveniments i festivals que es generen des d'aquest entorn no s'alimenten de res del que es fa aquí. Són franquícies sense personalitat, pròpies d'una colònia i poca cosa més. I cal dir que moltes vegades aquestes actituds les tenen professionals que treballen en mitjans de comunicació com Televisió de Catalunya, cobrant de la Generalitat... Periodistes subvencionats, vaja.

EDR: Ha estat molt comentat el teu pronunciament sobiranista...

G.Q: És quelcom que ha generat moltes reaccions i també moltes crítiques des de molts àmbits diferents. Més enllà de qualsevol partidisme, em sento lliurepensador, amb esperit llibertari. La meua utopia és un món lliure on no hi hagi fronteres i tots siguem iguals, però perquè això passi, l'espècie humana ha d'evolucionar molt, i serà més fàcil si aquest camí el fem nosaltres mateixos que no pas des d'un artifici en què volen que hi siguem però no pas com som, sinó d'una altra manera. És el moment de mullar-se. En el concert vaig dir que venien temps amb barba, i tothom va interpretar que ho deia per Mariano Rajoy, el candidat del PP. Però Alfredo Pérez Rubalcaba, el candidat del PSOE, també té barba. Tots dos formen una idea d'Espanya que parteix d'una Transició tramposa. Estem en un moment d'involució i jo no puc ser un florero més. No deixaré de ser qui sóc. Si no t'agrada el meu nas, no me l'operaré per ser més guapo.

EDR: Com encareu els concerts que encara us queden?

G.Q: Amb més seguretat i amb més confiança, i amb la mateixa energia. Anirem ajustant el repertori a cada concert per fer-ho més amè i perquè sempre hi hagi algun al·licient nou. El que sí que volem aclarir rotundament és que no hi haurà un tercer concert a Girona. Se'ns han fet molts comentaris en aquesta línia, però no serà així. Això vol dir que, tenint en compte que les entrades per als dos concerts a Fontajau estan esgotades, qui vulgui veure **Sopa de Cabra** encara té l'opció de fer-ho a Tarragona, tot i que les entrades també estan a punt d'exhaurir-se.